

A megbocsátás útján

Útmutató a szöveg feldolgozásához:

- *Egy-egy bekezdést/részt felváltva hangosan felolvasunk.*
- *Összefoglaljuk az általunk felolvasott részt a saját szavainkkal.*
- *A teljes szövegben csendben megjelöljük, hogy mi az, ami megérintett.*
- *Felolvassuk azokat a szavakat/mondatrészeket/mondatokat, amelyeket megjelöltünk.*
- *Elmondjuk egymásnak, hogy mit mondanak számomra ezek a részek, illetve az egész szöveg.*
- *Feltesszük magunknak a kérdést: mire indít ez engem/minket?, mit tehetnénk?, milyen elhatározást tehetnénk?*

Az ember - aki nem törekszik a szentségre - mindig elégedett magával és nagyon büszke. Ezt abból láthatják, hogy nagyon gyorsan elítéli a másikat, és örömet leli abban, ha másokat elítélnek. Azért olvasunk nap mint nap annyi negatív hírt, mert ez egyfajta kielégülést ad az embereknek: jól érzik magukat, ha tudják, hogy mások rosszak. A modern ember azt hiszi, hogy ez így rendben van. Ez azért nem helyes, mert nem igaz.

A szentségre törekvés mindig az alázatosság és a gyermekség útján járást jelenti, és így rendszeresen megtapasztaljuk gyengeségünket. És ekkor adódik egy nagyon fontos, nagyon egyszerű életfolyamat: mindig, amikor gyengének és kicsinek érezzük magunkat, úgy cselekszünk, mint egy gyermek. Hagyjuk, hogy az Atya karjaiba vegyen minket, és ott megpihenünk. Nem tépjük a hajunkat, és nem mondjuk: „Hogy történhetett ez meg velem?!”, hanem azt mondjuk: „Atyám, ilyen vagyok.” És akkor az Atya a karjaiba vesz minket, és ott megpihenünk. Ezt naponta többször is meg lehet tenni. Azt mondjuk: „Atyám, ilyen vagyok.” És az Atya azt mondja: „Gyere, én elfogadlak.”

A megbocsátás egyik nagyon fontos iskolája a házastársak kölcsönös megbocsátása. Ismételten előfordul, hogy bűnt követünk el egymás ellen. Ez teljesen normális. Emberek vagyunk, áteredő bűnnel terhelt és sebzett. Soha nem mondjuk: „Ez nem történhetett volna meg.” Hanem: „Nálunk bármi megtörténhet, nem csodálkozunk. Csak azon csodálkozunk, hogy nem rosszabb.” Történelmünk nagy szentjei példát adnak erre.

Fontos, hogy összejöjjünk, és megnézzük, hogy vagyunk egymással, egymás kis vagy nagy megbántásaival, az egymás ellen elkövetett bűneinkkel. Visszaemlékezünk, és azt mondjuk: „Ez és ez történt, sajnálom.” A házastársunk pedig nem azt mondja: „Értem, nem olyan nagy ügy, de azért fáj”. A bűnt el kell ismerni, nem szabad bagatellizálni. Aztán megbocsátunk egymásnak: “fáj még, de szeretlek”. Tréfásan azt mondhatnánk, hogy ha este semmi nem jut eszünkbe, amiért a társunktól bocsánatot kérhetnénk, akkor ez veszélyes. Ekkor vagy már szentek vagytok, vagy a lelkiismeretek már nem elég éber. Ha valaki egyedül él, nehezebb dolga van. Házasként könnyű, egyszerűen megkérdezzük a társunkat: „Nem jut eszembe, mit csináltam rosszul, nem tudom elképzelni, mit tehettem volna jobban. Tudnál segíteni?” ... Aztán bocsánatot kérünk egymástól.

(Tilman atya nyomán)

Mindannyiunknak vannak sajátosságai és rossz szokásai, mindig lesznek olyan helyzetek, életszakaszok, amikor legszívesebben elmenekülnénk egymástól. Az igazi szeretet megtanulja a másik sajátosságait, gyengeségeit elviselni. Szent Pál a maga józan módján kijelenti: „Egymás terhét hordozzátok.” Mit jelent a másik terhét hordozni? Ez azt feltételezi, hogy a másik is érzi a saját gyengeségeit. Szeretne megváltozni, de nem képes rá. Ezt jelenti egymás terhét hordozni. Látják, az igazi szeretet a gyakorlatban főként, vagyis nagyrészt abban áll, hogy amikor a kezdeti vonzódás, az első láng elhalványul, akkor is hordozzuk és elviseljük egymást. Amit Szent Pál mond, hogy „egymás terhét hordozzátok”, természetes következménye az igazi kölcsönös szeretetnek, ami végső soron Istenben gyökerezik. Az igazi szeretetnek van bátorsága ahhoz, hogy megfelelő módon figyelmeztessen a hibákra. Azt hiszem, meghitt házastársi szerelem hosszú távon elképzelhetetlen, ha nincs bátorságunk figyelmeztetni egymást a hibáinkra, de csak megfelelő időben és kivételes, szeretettel teli légkörben. Természetesen nem várhatjuk el, hogy a társunk a hibát kiküszöbölje. Láthatjuk, ha mindig együtt vagyunk, éjjel és nappal, együtt élünk és egy levegőt szívunk, akkor egymás hibáit is átéljük. Ha ezeket a gyengeségeket olyan könnyű lenne legyőzni, akkor mindenkinek lenne ereje maga mögött hagynia őket. De ezek hozzánöttek a természetünkhöz, és bizonyos hibáinkkal életünk végéig dolgunk lesz. Ezért egyrészt bátran el kell viselnünk egymást, de ugyanakkor legyen bátorságunk megfelelő módon figyelmeztetni is egymást, és végül pedig legyünk türelemmel egymás iránt.

(Kentenich atya nyomán)

A megbocsátás gátja lehet az éretlenségünk is. Egy olyan alap-magatartást jelent, amely mindig azt várja el a társától, hogy törődjön vele. Ha egy ilyen embernek jó házastársa van, akkor az rá néz, mosolyog, keresztneven szólítja és azt mondja: „Ne tartsd magad olyan fontosnak!” És ha ez lehetséges, akkor lehet mosolyogni is rajta, és elindulni az érettség és az életszentség útján. Egy jel, hogy az éretlenségemen úrrá lehetek, ha kész vagyok arra, hogy a házastársam előtt elismerjem egy hibámat. Nem mindig az a fél kezdeményezi a kibékülést, aki hibázott, hanem az, aki közelebb van Jézushoz.

Egy újfajta életforma keletkezik ezáltal. Olyan ember formálódik a házasságban, aki szeret, akiben nincs állandó keserűség, aki nem önmaga körül kering. Ez az új ember az, aki újra és újra megfedekezik magáról, kész beismerni a hibáit, kész megbocsátani és ebben keresi és meg is találja Istent. Természetesen létezik a bűn, de a bűn az irgalmasságban véget ér. Természetesen vannak sebek, de a sebek szeretetté válnak. Természetesen létezik a beteges önfejlésünk, de ez meggyógyulhat a házastársunk szívében, amelyben a Mennyei Atya irgalmas szíve dobog és aki ránk mosolyog.

Szeretetre és a szeretetért születünk: Isten a saját képére, egymásnak és egységre teremtett minket!